

Bemærkninger til foranstaaende Lovforflag.

I de senere Aar har en Fiskemaade fundet Indpas i vore Farvande, som har foranlediget talrige Besværinger fra Fiskere rundt om i Landet, ikke blot fordi den griber i høj Grad forstyrrende ind i de hidtil anvendte Fiskemaader, men navnlig fordi den befrygtes, saafremt forebyggende Foranstaltninger ikke træffes, inden føie Tid paa mange Steder at ville have Fiskeriets Udslag til Følge. Den paalagde Fiskemaade er bragt ind hertil fra Udlandet og er først anvendt af tyske Fiskere ud for Fano og senere af engelske Fiskere ved Syllands Bestkyst. Den er nu i den sidste Tid ogsaa trængt ind i Kattegattet saavel som i vore andre Farvande, navnlig i Lille Belt, Sundene Sgd for Fyen og flere af vore Fjorde, hvorhos den nu benyttes ikke alene af Udlændinge, som kunne bortvises, men ogsaa af Indlændinge, ligeoverfor hvilke der efter den gjældende Lovgivning ikke fra Autoriteternes Side vil kunne træffes nogen Forholdsregel herimod. De Redskaber, som ved den omtalte Fiskemaade benyttes, ere Vaad, som ved en Værnslang eller anden tung Vægt bringes til at følge tæt med Bunden, og Fiske-riet udøves ved, at Vaaddene slæbes langs Bunden, fastgjorte til Fartsøier, som drive for Vinden eller Strømmen eller anvende Seilskraft til Slæbningen. De Klager over dette Fiskeri, der som bemærket have lydt fra mange Steder i Landet, gaa navnlig ud paa, at Vaaddet paa sin Vej opriver alle Havbundens Planter, der tjene til Legeplads for Fiskene, til Beskyttelse for Ungelen, som i samme finder et Skjul mod de større Fisks Efterstræbelser, samt til Opholdssted for de lavere Dyrearter, hvoraf Fiskene ernære sig, at det knuser de Skal- og Krebsdyr, som tjene Fiskene til Føde, at det ved at oprykke Grøden i Havbunden tilslige bortfører den paa samme værende Møgn, som herved odelægges, og at det, da det i Reglen er smaa-masset, i Mængde optager Fiskeynglen. I Forbindelse hermed fremhæves det, at Vaaddet paa sin Vandring bortriver andre Fiskeredskaber, baade Bundgarn, Ruser, Kroge og

Sættegarn, uden at det i de allerfleste Tilfælde af Mangel paa Devis vil være de Skadelidte muligt at skaffe sig nogen Erstatning. Ministeriets Konsulent i Fiskerisager har derhos ved at bekræfte Rigtigheden af de fremsatte Besværinger udtalt, at den ommeldte Fiskemaade, ved hvilken der i forholdsvis kort Tid kan overfrabes milelange Strøg af Havbunden, selv paa udstrakte Farvande vil, naar Vaaddet som sædvanligt er smaa-masset, kunne virke skadeligt udlømmende paa Fiskemængden, og at den paa mere indskrænkede Fiskevande som vore Fjorde og Sunde ubetinget maa anses for høist fordervelig for Fiskeriet.

Efter de Vidnesbyrd, der saaledes foreligge om det nævnte Fiskeris store Skadelighed, maa det formentlig erkjendes, at der er al Føie til forbyde dets Udøvelse i vore Farvande. Da Sagen derhos ikke taaler nogen Opsættelse, naar ikke Fiskeriet i de mindre Vaade skal udsættes for Udslag, i hvilken Henseende bemærkes, at Fiskeriet paa flere Steder, hvor disse Driwvaad selv i tidligere Tid have været i Brug, siges allerede at være i ikke ringe Grad aftaget, og da ialtsald et Forbud mod den paalagde Fiskemaade, der dog endnu ikke benyttes af mange af vore Fiskere, vil være mindre sofseligt, jo hurtigere det træffes, har man maattet finde det rigtigere allerede nu at forelægge et dertil sigtende Lovforflag fremfor at stille Sagen i Vero for Tiden, for da senere at søge den ordnet i Forbindelse med de øvrige Foranstaltninger, som det til Beskyttelse af vore Fiskerier formentlig vil blive nødvendigt at søge træffe ad Lovgivningens Vej.

Med Hensyn til Lovforflagets Enkeltheder skal man snn bemærke, at der vel ikke for de Redskaber, mod hvis Benyttelse Forbudet er rettet, haves noget fast Navn i Sproget, men at man dog efter den Maade, hvorpaa de bruges, har troet det tilstrækkeligt betegnende, naar man i Forflaget har benævnt dem Driwvaad; til Udbyliggerelse har man da i § 1 vedføiet det engelske Navn, under hvilket disse Redskaber ere almindeligt bekendte.